

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 523/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED, 4 Afentrikas, Afentrika Court, Office 2, P. C. 6018, Larnaca, Cyperská republika, zastúpenej LAWS, s. r. o., Rajská 7, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Róbert Lenčేశ, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 47 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 prvou a druhou vetou Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 prvej a druhej vety Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 38/2014 z 30. marca 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED, 4 Afentrikas, Afentrika Court, Office 2, P. C. 6018, Larnaca, Cyperská republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej LAWS, s. r. o., Rajská 7, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Róbert Lenčéš, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 47 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 prvou a druhou vetou Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 14 ods. 1 prvej a druhej vety Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 38/2014 z 30. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že pred Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa pod sp. zn. 37 Zm 415/99 od roku 1999 vedie zmenkový spor, predmetom ktorého je vydanie zmenkového platobného rozkazu a uloženie povinnosti zmenkovému dlžníkovi zaplatiť sťažovateľke „*sumu 350 000 000 Kč s príslušenstvom*“, v ktorom ako zmenkový veriteľ vystupuje sťažovateľka (od roku 2004, pozn.) a ako zmenkový dlžník obchodná spoločnosť Slovenský plynárenský priemysel, a. s.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „*Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti pozná stav a vývin občianskeho súdneho konania vo veci, ktorá sa vedie na Krajskom súde*

v Bratislave pod sp. zn. 37 Zm/415/1999“, a v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu, ktoré majú podľa jej názoru pre posúdenie sťažnosti relevantný význam. V konkrétnostiach sťažovateľka uvádza odôvodnenia rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 126/03 z 18. júna 2003, sp. zn. II. ÚS 47/06 z 28. februára 2006, sp. zn. IV. ÚS 370/2010 zo 7. októbra 2010 a sp. zn. I. ÚS 216/2013 zo 17. apríla 2013, z ktorých podľa jej názoru vyplýva, že *«pozornosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa pri rozhodovaní o sťažnostiach Union banky (pôvodný zmenkový veriteľ, pozn.), resp. našej spoločnosti sústredila doposiaľ jednostranne na hľadanie dôvodov na „procesné“ formálnoprávne rozhodnutie, že Ústavný súd slovenskej republiky sa nemieni zaoberať obsahovou stránkou sťažností»*.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v prípade jej sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a medzinárodného paktu napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 37 Zm 415/99 z 2. júla 2014 (krajský súd označeným rozsudkom ponechal zmenkový platobný rozkaz krajského súdu č. k. 37 Zm 415/99-41 zo 17. mája 1999 v platnosti, pozn.) v celom rozsahu zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, uplatnil svoje právne názory vyjadrené v náleze sp. zn. III. ÚS 502/2011 zo 6. marca 2012 týkajúce sa požiadavky materiálnej ochrany práv orgánmi súdnej moci.

V ďalšej časti sťažovateľka cituje príslušnú časť odôvodnenia nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 116/06 z 5. septembra 2006, podľa ktorého *„Procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 1 ústavy, z čl. 38 ods. 1 listiny a napokon aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozhodnutie vydané v takomto konaní nemôže byť ústavne akceptovateľné. Súčasťou základného práva na zákonného sudcu, resp. na súd zriadený zákonom je preto nevyhnutne požiadavka, aby prípadné námietky účastníka súdneho konania ohľadne porušenia uvedených práv boli náležité preskúmané a aby sa súd, príslušný o týchto námietkach rozhodovať, s nimi preskúmateľným spôsobom vysporiadal.“*

V ďalšej časti sťažovateľka poukazuje na závery obsiahnuté v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 26/04 z 5. februára 2004, podľa ktorého pod vylúčeným sudcom treba rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia krajského súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom, a na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 17/2009 z 29. októbra 2009, podľa ktorého niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.

Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd v napadnutom uznesení týmito závermi neriadil a *«namiesto vyvodenia dôsledkov z ústavnej neakceptovateľnosti rozhodnutí (rozsudok č. k. MObdov 8/2002-819 zo dňa 19. 06. 2003 a uznesenie č. k. 5 Obo/80/2009-1839 z 09. 12. 2009) vyčíta zákonnému sudcovi krajského súdu „nerešpektovanie“ ústavne neakceptovateľného rozhodnutia»*.

Podľa sťažovateľky sú obe rozhodnutia najvyššieho súdu *„rozsudok č. k. M ObdoV 8/2002-819 z 19. 06. 2003 a uznesenie č. k. 5 Obo/80/2009-1839 z 09. 12. 2009 – podľa doktríny ústavného súdu ústavne neakceptovateľné, nakoľko nejde o rozhodnutia zákonného sudcu...“* (citované z dovolania sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, pozn.).

K namietanému porušeniu práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 14 ods. 1 prvou a druhou vetou medzinárodného paktu sťažovateľka predovšetkým uvádza, že «Je nespornou skutočnosťou, že v právnej veci, ktorá sa už šestnásť rokov vedie na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 37 Zm/415/1999, ide o obchodný/zmenkový spor medzi dvoma právnickými osobami, z ktorých jedna je zahraničnou právnickou osobou. Slovenská republika a ani žiadny iný štát nie je

účastníkom tohto konania. Považujeme preto za počudovania hodné, že SPP v odvolaní, o ktorom rozhodol „tretí odvolací súd“, argumentuje (na str. 19) s poukazom na Vyhlásenie vlády Slovenskej republiky zo dňa 7. marca 2001 k tzv. Duckého zmenkám. Jednoznačne je potvrdený hrubý zásah do nezávislosti súdnej moci, ak o veci, v ktorej prebieha spor na súde, rozhoduje aj vláda. Orgán výkonnej moci takto dáva vlastne návod, ako má rozhodnúť tzv. nezávislý súd. Súčasne považujeme za zarážajúce a z hľadiska ústavných pomerov Slovenskej republiky za neprípustné, že Najvyšší súd Slovenskej republiky k takejto argumentácii nezaujal stanovisko a nevyjadril ho v uznesení, proti ktorému podávame toto dovolanie. Nemožno pritom nepoukázať na skutočnosť, že podľa citátu SPP z označeného Vyhlásenia vlády Slovenskej republiky „považuje tzv. Duckého zmenky za podvodné konanie bývalého manažementu š. p. Slovenský plynárenský priemysel“, teda za podvodné konanie SPP. S poukazom na takéto vyhlásenie nemožno vyvodzovať požiadavku, a to ani v mene štátu/vlády, aby nezávislý súd:

a) „hľadal“ zodpovednosť za podvodné konanie žalovaného účastníka u účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý žalovanému v súlade s predpismi o zmenkách za zmenky zaplatil.

b) za podvodné konanie žalovaného postihol žalobcu - zahraničného účastníka a pritom

c) nedotkol sa prospechu, ktorý nadobudol žalovaný na základe zmeniek.

V tejto súvislosti nemôžeme ponechať bez povšimnutia, že dňa 15. októbra 2009 vtedajšia podpredsedníčka vlády a ministerka spravodlivosti p. [REDACTED] na verejnej schôdzi vrcholného orgánu štátnej moci, zákonodarného zboru Národnej rady SR v rozprave o návrhu na jej odvolanie z vlády, o sudkyni krajského súdu, ktorá v predmetnej právnej veci rozhodla v roku 2000, povedala že „Verejnosti sa zviditeľnila tým, že ako jediná predsedníčka senátu rozhodla v neprospech štátu v kauze tzv. Duckého zmeniek, ktoré opozícia neustále kritizovala“. Išlo o zjavný a nedovolený zásah do nezávislosti súdnej moci.

Závery:

1. Z výroku predneseného na schôdzi Národnej rady Slovenskej republiky nemožno vyvodíť iný záver ako ten, že sudca, ktorý vo veci tzv. Duckého zmeniek rozhodne

v neprospech žalovaného SPP, koná v rozpore so záujmami štátu. Takéto stanovisko je priamym ovplyvňovaním rozhodovania nezávislých súdov a sudcov.

2. Skutočnosť, že všetky rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci od r. 2003 sú nezastrene zamerané jednostranne na podporu právnych názorov a záujmov SPP ako žalovaného, sú zjavným porušením práva na spravodlivé súdne konanie, práva na účinnú súdnu ochranu, práva na rovnosť účastníkov i práva na ochranu majetku. Tento stav opodstatnene vyvoláva pochybnosti o rovnakom vzťahu súdu k obidvom účastníkom zmenkového konania. Dôkazom toho je aj tendenčné neúplné a jednostranne zamerané odôvodnenie uznesenia, proti ktorému bolo podané dovolanie.».

Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka odôvodňuje takto:

«Dňa 16. 10. 2014 právny zástupca sťažovateľa doručil Krajskému súdu v Bratislave vyjadrenie žalobcu k odvolaniu [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 37 Zm 415/99-2617 zo dňa 2. júla 2014. Tretí odvolací súd sa však zaoberal iba oprávnením advokátky [REDAKOVANÉ] podať označené odvolanie. Na námietky sťažovateľa uvedené v našom vyjadrení k tomuto odvolaniu nereagoval a dovoľujeme si tvrdiť, že sa im z účelových dôvodov zámerne vyhol.

Považujeme preto za nevyhnutné spomenúť najmä tieto námietky:

a) Žalovaný SPP sám inicioval záujem o získanie finančných prostriedkov od Union banky a na tento účel jeho štatutárny orgán vykonal také právne úkony, ktoré zaväzujú právnickú osobu, za ktorú konal.

b) Union banka za zmenky zaplatila presne zistenú sumu a z dokladov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu; uvedené je jednoznačné aj z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v trestnej veci proti [REDAKOVANÉ], a je preto nespochybniteľným spôsobom preukázaný rozsah i účel ich použitia podľa záujmu žalovaného a v jeho prospech.

c) „Nové vedenie“ SPP usporiadalo vzťahy so SEZOOS GROUP, a. s. a vymohlo, a v súčasnosti tiež vymáha vo svoj prospech finančné prostriedky získané od Union banky.

d) *Vzhľadom na zaplatenie zmeniek a poskytnutie finančných prostriedkov do dispozície žalovaného je v priamom logickom rozpore tvrdenie o „akomsi“ konaní Union banky na škodu SPP.*

e) *Žalovaný SPP v celom doterajšom konaní nepreukázal, akú škodu mu Union banka spôsobila, prípadne mala spôsobiť, a žiadnu škodu ani necharakterizuje, čo je podstatnou časťou materiálneho riešenia sporu (§ 17 ZZŠ).*

V odôvodnení uznesenia odvolacieho súdu o takýchto námietkach nie je ani zmienka a v dôsledku toho chýba aj stanovisko súdu k ich opodstatnenosti. Táto skutočnosť je jednoznačným potvrdením toho, že odvolací súd svojím postupom odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na súdnu ochranu i právo na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považujeme za nesporné, že prinajmenšom vyššie spomenuté, ale aj ďalšie nami uvedené námietky majú význam pre rozhodnutie a preto odvolací súd bol povinný zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi žalobcu tak, ako to vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Keďže odvolací súd takúto povinnosť nesplnil, porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a právo na súdnu ochranu.»

Porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu podľa sťažovateľky spočíva v skutočnosti, že „Pôvodný žalobca za zmenky, ktoré sa stali jeho majetkom zaplatil. Prospech z finančných prostriedkov, ktoré získal žalovaný SPP za zmenky/na základe zmeniek po dobu šestnásť rokov má žalovaný SPP. Sťažovateľ svoj majetok nemôžem pokojne užívať a v dôsledku dlhotrvajúceho súdneho konania jeho straty narastajú. Takýto stav je v príkrom rozpore s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol takto:

„I. Základné práva spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED... na spravodlivé súdne konanie, na súdnu ochranu, na rovnosť účastníkov konania a na majetok

zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.), článkom 47 ods. 3 v spojení s článkom 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 14 ods. 1 prvá a druhá veta Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (č. 120/1976 Zb. - príloha I v znení Opčného protokolu k tomuto paktu č. 169/1991 Zb.) a článkom 20 ods. 1 prvá a druhá veta Ústavy Slovenskej republiky a článkom 1 prvý odsek Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5 Obo/38/2014 zo dňa 30. marca 2015.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5 Obo/38/2014 zo dňa 30. marca 2015 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED... trovy konania tak, ako budú vyčíslené, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 38/2014 z 30. marca 2015.

Sťažovateľka s prihliadnutím na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 370/2010 zo 7. októbra 2010 a sp. zn. I. ÚS 216/2013 zo 17. apríla 2013 a v záujme zamedzenia akýchkoľvek pochybností o tom, či v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyčerpala všetky právne prostriedky, na použitie ktorých je oprávnená podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ústavný súd zároveň informovala o tom, že 12. júna 2015 doručila krajskému súdu súlade s § 240 ods. 1 OSP dovolanie proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania zo sťažnosti zistil, že sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu 12. júna 2015 dovolanie. Následne ústavný súd zistil, že krajský súd spis vzťahujúci sa na konanie vedené pod sp. zn. 37 Zm 415/99 ešte do predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom nepredložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podanom dovolaní.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio*

inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Ústavný súd odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

Ústavný súd pripomína, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že

dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky uplatnením zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti (vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015